

Com una mena de provocació

per Pere Font Grasa

"Juanita Banana is you", 1971 (86x127) Francesc Artigau (Barcelona 1940).

Un bon dia els parisencs van trobar els ferros de la Eiffel entortolligats i envidriats, transformats en enorme massa cultural provocadora. El rei que va menar després de l'emperador De Gaulle, és a dir, un senyor de celles abundoses conegut com George Pompidou, va impulsar aquella mena de provocació cultural afrancesada. París ja perdia per quatre beatles a zero davant Londres, per culpa d'una bohèmia que des del manifest del primer terç de segle, havien clos dins el pessimisme sartrià, un cicle vital de la Ciutat Llum: Ara calia sortir a la superfície, surar, dir-li al món que *Paris toujours Paris*, ai las!!!.

Era un estil nou de botiguer: De la Eiffel al Montparnasse, tot el conjunt de la llatinitat (!) havia saltat les muralles amb els cotxes de les *ussines* nacionalitzades. Ara els supers, els hipers i les "grans superfícies", eren l'espill on es miraven els consumeristes gavatxos. No es féu estrany, ans al contrari, que entre el Louvre i el fons històric de la Gran Capital, decidissin servir la provocació, primera passa vers el maig del 68. Més o menys.

Aquí, a Sabadell, la provocació ha estat la manca de provocació. Gent de Casa Nostra va haver de provocar-nos a tots plegats fent un manifest a la Plaça de Catalunya (de Barcelona, natural-

ment); la impenetrable Acadèmia de Belles Arts es feia permeable dins d'un ordre: la provocació de la Sala 3 no era més que un soterrani amarat d'ideologisme mal entès, mal comprès, més teòric que no pas pràctic. Totes les revolucions de Belles Arts no eren provocacions: eren un mostrari voluntàriament desferrat per no espantar les institucions bempensants o les autoritats que tot ho malpensaven. Ens ha mancat provocació.

Ara cal anar més enllà. El projecte de Can Llonch pot acabar essent un projecte de Can Turull: un casalot, un pati, una transformació, un emmagatzematge. Pot faltar-hi estimul i provocació.

Per exemple: jo transformaria aquells terrenys de la Riereta (en diagonal al Banc de Sabadell), damunt el terreny de joc de l'Atlètic Sabadell, i en faria un Centre d'Art Contemporani; o bé transformaria l'Acadèmia de la Guàrdia Civil en centre revolucionari de l'art sabadellenc; o bé l'antiga estació transformar-la en zona de Far-West cultural; o bé al Parc Taulí, mirall de tots els miralls sanitaris, afegir-li un edifici pop-*pompidounià* a partir de la transformació de la veïna Torre de l'Aigua.

Com una mena de provocació per no perdre el fons Tous-De Pedro. ●

L'exposició que hem vist a la Casa Turull ha estat d'un gran alicient cultural; revisar l'evolució d'art pictòric dels anys 60s i 70s fou una sorpresa agradable només a l'abast d'unes poques persones. La Col·lecció Tous-De Pedro va convidar-nos a presenciar d'una tacada quadres de Saura, Millares, Ràfols Casamada, Zush, Llimós, Cuixart, Beuys, Christo, Ben Vautier, Canogar, Cibulka, Hernández Pijuán, Guinovart, Equipo Crónica, que com deia el matrimoni format per Isabel de Pedro i Rafael Tous, és una petita mostra d'un fons formidable integrat per més de 1.200 obres originals signades per més de 300 artistes (80 dels quals són estrangers). Al Museu d'Art, diuen les cròniques: "Mai no s'havia vist un luxe tan modern a Sabadell".

CENTRE D'ART CONTEMPORANI

Aquest tast, aquesta petita mostra, volia demostrar-nos als sabadellencs que un període tan apassionat de l'evolució de l'art podria ser el punt de partida del futur Centre d'Art Contemporani. Quelcom semblant al Pompidou de París, que mimèticament és recordat quan de fer-ne una de grossa es tracta...

En Rafel Tous ho ve dient de manera clara: "*Voldria veure impulsat un centre d'Art Contemporani instal·lat a la Casa Llonch, al barri de Gràcia, de nivell europeu i amb projecció intensa damunt tot Catalunya*".

Tous-De Pedro són els propietaris de METRÒNOM, la sala més avançada de la moguda barcelonina. Al carrer de la Fussa s'hi barregen tots els licors, totes les flaires, totes les pinzellades (també totes les bajanades) d'un art hiperfuturista que ningú no sap on anirà a raure. A METRÒNOM els videos, els xips, l'electrònica... la sabata, l'espardenya, els vells cotxes ianquis, les estores i els contenidors, solen ser suport d'un art que va més enllà. Ja no és la dècada beatliana dels 60s; ara ja s'han trencat totes les cadenes, ja s'han fet escaletxes al mur, a la tanca floydiana i les generacions deixen com a mostra arqueològica el pop art. A METRÒNOM s'impulsa, es dona divulgació i metre:

AMB TOTA SEGURETAT...

ASS

Mútua de Seguros de Sabadell

Indústria, 16

Tels. 725 91 33 - 725 93 43 SABADELL